

РЕШЕНИЕ

№ 8254

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 25.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **5386** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Е. И. А. от [населено място] срещу Заповед № Л-157/26.04.2024 година на НАЧАЛНИК НА ЗАТВОР – ГР. С., с която последният наложил на Е. И. А. дисциплинарно наказание-, Писмено предупреждение за срок от 6 месеца.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на административно производствените правила и не съдържа предвидените в нормата на чл.210 от З. задължителни реквизити- липсва време, място и дата на извършване на нарушението, а посочените фактически обстоятелства са неясни и противоречиви, като служителят не е изслушан за вменените му нарушения, като е нарушена и нормата на чл.197,ал.3 от ЗМВР като е наложена едно наказание и е налице неяснота относно правната квалификация на нарушенията, като не е посочено коя заповед на Началник на Затвор- [населено място] служителят не е изпълнил, респективно е нарушил, не са обсъдени обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Иска се отмяна на заповедта и се претендират и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият-Е. И. А. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат М. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Началник на Затвор- [населено място], редовно

уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142, ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства и от личното кадрово дело,е видно,че оспорващият Е. И. А. със Заповед № Л-459/12 он 29.01.2024 година на Главен директор на ГДИН е преназначена на длъжността-Инспектор-Четвърта степен / Социални дейности и възпитателна работа/ в Затвор – [населено място] считано от датата на встъпване в длъжност-02.02.2024 година.

Със Заповед № ЧР-05-32 /11.10.2021 година на Министър на правосъдието Главен инспектор В. К. К. е преназначен на длъжността- Началник на Затвор- [населено място]- Първа категория считано от датата на встъпване в длъжност.

Със Заповед № Л-96/05.03.2024 година Началник на Затвор – [населено място] за изясняване на постъпили предварителни данни в Докладна записка с рег. № 4482/05.03.2024 година по описа на Затвор- [населено място] от инспектор Е. И. А. – инспектор – Четвърта степен в Затвор – [населено място], че при отчитането на работните дни за месец февруари 2024 година на работещите в 7- ма група е допусната техническа грешка за лишения от свобода М. А. Д. назначен като Чистач кухненски бокс с работно време – понеделник – петък- 4 часа, събота 8 часа съгласно Заповед № 440/29.08.2023 година на основание чл.15,ал.1,т.3 от ЗИНЗС, във връзка с чл.205,ал.2 от ЗМВР наредил да се извърши проверка за изясняване на постъпилите предварителни данни за допусната техническа грешка от инспектор Е. И. А. – инспектор - Четвърта степен – Социални дейности и възпитателна работа в Затвор- гр- С., изразяващо се в отчитане на работните дни на лишения от свобода М. А. Д. определил комисия, която да извърши проверката- Главен инспектор Д. Г. – Началник сектор“Социална дейност и възпитателна работа“ в Затвор- [населено място] и членове- Т. Р. – Инспектор Четвърта степен „Режимна и надзорно-охранителна дейност“ в Затвор – [населено място], Инспектор- Д. М.- Старши юрисконсулт в Затвор– [населено място] и инспектор Д. В. – ИФ инспектор – 7 степен „Човешки ресурси“ в Затвор- [населено място], срока, в който следва да завърши проверката – до 22.03.2024 година.

Със Заповедта за образуване на проверката оспорващият е запознат на дата 06.03.2024 година.

На 05.04.2024 година Комисията, определена да извърши проверката изготвила Справка рег. № 6968, с която предложила на Началник на Затвор–гр. С. да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на оспорващия за допуснати пропуски на основание чл.194,ал.1 и ал.2 от ЗМВР.

Със Справката оспорващият се е запознал на дата 10.04.2024 година/ видно от отбелязването върху разписката, приложена на лист 104 от делото/

На 11.04.2024 година срещу изготвената Справка оспорващият депозирал Писмено възражение, в което изразил несъгласието си с предложението за ангажиране на дисциплинарната и отговорност.

На 12.04.2024 година Началник на Затвор- [населено място] отправил Покана до оспорващия за изслушване на 22.04.2024 година в 10 часа пред Началник на Затвор- [населено място].

На 17.04.2024 година до Началник на Затвор- [населено място] е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че оспорващият е уведомен по телефона на

12.04.2024 година за Поканата за изслушване, като оспорващият е посочил, че ще се консултира с адвокат относно правото да бъде викана за изслушване, тъй като е отстранена от длъжност временно със Заповед от 11.04.2024 година.

На 22.04.2024 година е съставен Протокол за изслушване на оспорващия от страна на Началник на Затвор – [населено място].

На 26.04.2024 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № Л-157, с която наложил дисциплинарно наказание на оспорващия- Писмено предупреждение за срок от 6 месеца.

Заповедта е връчена на оспорващия на 07.05.2025 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед Л-157/26.04.2024 година на Началник на Затвор- [населено място] представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен по смисъла на чл.204,ал.1, т.3 от ЗМВР органа това е Началник на Затвор – [населено място], на когото изрично нормата на чл.15,ал.1,т.3 от ЗИНЗС е предоставено правото да организира, ръководи, планира, контролира и отговаря за работата на служителите, разрешава отпуски и командирова служители в страната, награждава служителите с награди по чл. 30, ал. 2, т. 1 от този закон и налага дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1 - 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи/ а това са дисциплинарните наказания- мъмрене, писмено предупреждение и порицание/. Наред с това съгласно чл. 19 от ЗИНЗС, служители в Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" и в териториалните ѝ служби са- по т.1 държавни служители, които пряко осъществяват дейности по изпълнение на наказанията или на мярката за неотклонение задържане под стража, по т.2- държавни служители и по т.3- лица, работещи по трудово правоотношение. По аргумент от нормата на ал.2 на чл.19 от ЗИНЗС за държавните служители по ал. 1, т. 1 се прилагат разпоредбите относно държавната служба в Закона за Министерството на вътрешните работи, доколкото в този закон не е предвидено друго. Аналогична по съдържание е нормата на чл. 18 от ППЗИНЗС, сочеща, че за неуредените в част трета на този правилник въпроси за държавната служба в ГДИН и териториалните ѝ служби се прилагат разпоредбите на Закона за Министерството на вътрешните работи.

На тази плоскост по аргумент от чл.207,ал.1, т.2 от ЗМВР именно на Началник на Затвор – [населено място] е предоставено правото да бъде дисциплинарно- наказващ орган по смисъла на чл.207,ал.1,т.2 от ЗМВР за нарушенията по чл.197,ал.1,т.1-3 от ЗМВР- мъмрене, писмено предупреждение и порицание на държавни служители в

Затвор- [населено място]. Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че лицето В. К. е преназначен на длъжността – Началник на Затвор – [населено място] със Заповед на Министъра на правосъдието от 11.10.2021 година и на която длъжност продължава да служи и към момента на издаване на заповедта. Спазени са изискванията за форма, но заповедта не съдържа всички реквизити, визирани в чл.210 от ЗМВР. Съгласно сочената разпоредба, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок, като в заповедта няма конкретно посочено време, в което оспорващият е извършил нарушението, което е осъществено, в какво се изразява нарушението и само са цитирани нарушени правни разпоредби и има само описание на установеното в хода на дисциплинарното производство, което е самостоятелно основание за отмяна на заповедта. При издаване на Заповедта, дисциплинарно-наказващият орган е нарушил процесуално- правните разпоредби.

Съгласно чл. 205, ал.1 от ЗМВР дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител, а за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежда извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване. В алинея трета на същия текст изрично е посочено, че държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР. В чл. 208 от ЗМВР е доуточено, че при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по [чл. 198 - 202](#) или по [чл. 203, ал. 1, т. 1](#) дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението.

В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че дисциплинарното производство е образувано със Заповед за образуване на дисциплинарно производство от 05.03.2024 година, с която е определена Комисия в състав, която следва да извърши проверката, определен е срок за завършване на дисциплинарното производство- до 22.03.2024 година, а резултатите от проверката са обективирани в Справка, с която е предложено да бъде ангажирана дисциплинарната отворност на оспорващия .

В чл.3, ал.2 от ИНСТРУКЦИЯ № 8121з-877 ОТ 6 Ю. 2021 Г. ЗА ДИСЦИПЛИНАТА И ДИСЦИПЛИНАРНАТА ПРАКТИКА В МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, Издадена от министъра на вътрешните работи, [Обн. ДВ. бр.59 от 16 юли 2021г](#) е посочено, че дисциплинарното производство е система от законоустановени последователни действия по събиране на доказателства за установяване на извършено дисциплинарно нарушение от привлечения към дисциплинарна отговорност служител, както и по налагане на дисциплинарно наказание при доказано нарушение. Съгласно чл.44, ал.1 от Инструкцията, Дисциплинарното производство започва с издаването на заповед от компетентния дисциплинарно наказващ орган, Заповедта по ал. 1 съдържа данни за извършителя, данни за извършеното дисциплинарно нарушение, предвиденото наказание за нарушението, дисциплинарно разследващия орган, на когото се възлага разследването, срока за извършване на

разследването, правата на служителя, срещу когото е образувано дисциплинарното производство.

В конкретния случай, Заповедта за образуване на дисциплинарно производство е със съдържанието, посочено в цитираната норма.

При определяне на състава на Дисциплинарно- разследващия орган Дисциплинарно- наказващият орган е спазил процедурата, регламентирана в чл.15 от Инструкцията/ която норма има препоръчителен характер, а не задължителен, като е използван изразът „при възможност/ а не непременно/- При възможност в състава на проверяващата комисия или дисциплинарно разследващия орган се включват служители с квалификация и опит в служебната дейност, по която се извършва проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство, които не са участвали в проверка по същия случай срещу същия служител, от структурно звено, различно от това, в което работи служителят, срещу когото се води проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство, от звената "Човешки ресурси", с юридическо образование. От приложените по делото доказателства е видно, че всички лица , включени в състава на дисциплинарно-разследващия орган са заемали съответната длъжност, посочена в заповедта за образуване на дисциплинарното производство.

Със Заповедта за образуване на дисциплинарното производство оспорващият се е запознал на дата 06.03.2024 година, не е възразил срещу състава на Дисциплинарно-разследващия орган, в хода на проведеното дисциплинарно разследване оспорващият не е взел активно участие, не е бил изслушан от Комисията, определена да извърши проверката. Дисциплинарното производство не е приключило в определения срок за приключване на дисциплинарното разследване-22.03.2024 година- както е посочено в Заповедта за образуване на проверка, нито има доказателства за удължаване срока на проверката от страна на Дисциплинарно- наказващия орган. Вярно е, че съгласно чл.205,ал.6 от ЗМВР-дисциплинарното производство приключва в срок до 4 месеца от образуването му, а по дисциплинарни производства, представляващи фактическа и правна сложност, този срок може да бъде продължаван до два месеца със заповед на органа по [чл. 204](#), но в конкретната хипотеза липсват доказателства Дисциплинарно-наказващият орган да е удължил срока на извършваната проверка до дата 05.04.2024 година, което е още едно основание за отмяна на заповедта, защото няма никакви доказателства кое е обусловило и кое е наложило Комисията да не се съобрази с определения срок на проверката -22.03.2024 година.

Дисциплинарно-разследващият орган е изготвил Справка на 05.04.2024 година, която е със съдържанието, предвидено в нормата на чл.49 от Инструкцията

Наред с това, след изготвяне на Обобщената справка, Дисциплинарно-разследващият орган е изпълнил вмененото му задължение по чл.50 от Инструкцията -дисциплинарно разследващият орган връчва покана на служителя, срещу когото се води дисциплинарното производство за запознаване с обобщената справка и всички материали и даване на допълнителни писмени обяснения или възражения по изложеното в тях. В поканата по ал. 1 се посочва структурата, в чието деловодство служителят може да подаде своите допълнителни обяснения или възражения.) Запознаването по ал. 1 се удостоверява от служителя с подпис, имена, длъжност, дата и час. Запознаването по ал. 1 се удостоверява от подпомагащия служителя в защитата с подпис, имена, дата и час. При отказ на служителя или на подпомагащия го в

защитата да се запознаят с дисциплинарното производство или да извършат удостоверяването по ал. 3 и 4, дисциплинарно разследващият орган изготвя протокол в присъствието на двама свидетели.

Поканата за запознаване с Обобщената справка е връчена лично срещу подпис на оспорващия, като същият се е възползвал от правото си да даде писмени възражения.

След запознаване със Справката, Дисциплинарно- наказващият орган е изпратил Покана до оспорващия да бъде изслушан, поканата му е връчена и същият е изслушан, за което е съставен Протокол за изслушване, приложен по делото.

При издаване на заповедта, дисциплинарно- наказващият орган е нарушил материално правните разпоредби на ЗМВР.

Дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Съгласно чл. 94,ал.4 от ЗМВР дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия,извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъществено деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя. Съгласно чл. 3,ал.1 от Инструкцията за дисциплинарната практика в МВР, действаща към момента на извършване на нарушенията и на установяването им, дисциплинарната отговорност на служителите от МВР е отговорността, която те носят при извършване на нарушение на служебната дисциплина. „**Държавните служители в МВР изпълняват служба на държавата и техният правен статус, както на всеки държавен служител, се определя от волята на държавата, обективизирана в актове на публичното право и в частност на административното. Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията. В чл.2,ал.1 от ЗДСЛ е дадено легално определение на понятието държавен служител- това е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага органа на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия . Фактът, че правният статус на държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР,е регламентиран в специалния закон,не означава,че по същността си те са някаква категория служители на държавата извън останалите, които изпълняват държавна служба. Държавните служители в МВР са част от конституционното понятие „ държавен служител“.** ТР№2/26.02.2014 година на Общото събрание на ВАС на РБ. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието длъжност в администрацията е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за

дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Т. определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието „държавна служба“ е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи „че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“

От доказателствата по делото е видно, че оспорващият е депозирал Докладна записка до Началник на Затвор- [населено място] относно допуснати грешки от нейна страна при изчисляване на работните дни на лишения от свобода за месец февруари 2024 година- М. А. Д., но при проверката без да е образувана и за други нарушения е извършена проверка и на други лишени от свобода, което е извън предмета на проверката и извън обхвата на Заповедта за проверка, което е недопустимо.

По смисъла на чл. 194, ал. 2 ЗМВР нарушение на служебната дисциплина представлява виновното изпълнение на разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители; изпълнение на служебните задължения; неспазване на служебните правомощия и неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, за които се налагат предвидените в чл. 197, ал. 1 ЗМВР дисциплинарни наказания.

В случая от самата Заповед не може да се установи какво точно нарушение на служебната дисциплина е извършил оспорващият, нито времето и мястото на извършването му, за да му бъде ангажирана дисциплинарната отговорност с налагане на дисциплинарно наказание, а посоченото, че в хода на проверката е установено, че на лишения от свобода М. А. Д. неправомерно са му зачетени общо 53 работни дни по никакъв начин не води до извод, че е ясен периодът, за който са му зачетени тези дни, какво конкретно нарушение е извършил оспорващият и кога е станало това. Наред с това, посоченото в Заповедта – оспорващият е проявил небрежност в служебната дейност и лошо изпълнение на заповед на Началник на затвор по никакъв начин не води до конкретизация на нарушението още повече, че не е ясно в какво се изразява небрежността на оспорващия и коя заповед на Началник на затвор не изпълнил, цитирането / по-скоро преписването на нормата на чл.194,ал.1 и ал.2 от ЗМВР- изпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник- министрите и главния секретар на МВР и преките ръководители, по никакъв начин не може да доведе до извод,че оспорващият е извършил конкретно нарушение на конкретна правна разпоредба, и няма как оспорващият без конкретно посочване да е извършил нарушение на нормите на чл.194,ал.1 и ал.2,т.1 от ЗМВР без да са посочени конкретните нарушения, които е извършил по време, място, дата на извършване и в какво е изразяват нарушенията на служебната дисциплина и независимо, че преди да издаде Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание Дисциплинарно-наказващият орган е изслушал държавния служител, за което е съставен Протокол за изслушване, то това само по себе си не води до извод, че ответникът по оспорването е наложил дисциплинарно наказание и е обсъдил всички доказателства по делото, цялостното поведение на държавния служител и е наложил съответно дисциплинарно наказание.

Съдът не споделя довода на оспорващи и на неговия процесуален представител, че дисциплинарната отговорност на оспорващия е ангажирана за няколко отделни нарушения, а е наложено само едно дисциплинарно наказание, защото в хода на проверката действително са анализирани и други извършени от оспорващия нарушения, които са извън обхвата на дисциплинарното производство и дисциплинарната проверка, но в Заповедта оспорващият е санкциониран за едно нарушение- зачитане на работни дни- 53 на М. А. Д., а наред с това посочената норма на чл.197,ал.3 от ЗМВР от страна на оспорващия и не неговия процесуален представител е неприложима в случая, защото е наложено наказание само за едно нарушение.

Всичко това прави заповедта незаконосъобразна, не само издадена при нарушение на материално-правните разпоредби, но и на целта на закона – да се наказват държавни служители, които действително са извършили нарушение на служебната

дисциплина, а това води до извод, че дисциплинарната отговорност на оспорващия е неправилно ангажирана от страна на дисциплинарно-наказващия орган и то без да са изяснени фактите и обстоятелствата, водещи до налагане на дисциплинарно наказание, което предпоставя отмяна на заповедта, като неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове. С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.143 от АПК в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 810 лева- държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № Л-157/26.04.2024 година на НАЧАЛНИК НА ЗАТВОР – ГР. С., с която последният наложил на Е. И. А. дисциплинарно наказание-,, Писмено предупреждение за срок от 6 месеца“.

ОСЪЖДА НАЧАЛНИК НА ЗАТВОР – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА Е. И. А. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 810 ЛЕВА– РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ЗАТВОР- ГР. С..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението не подлежи на касационно оспорване,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 ЗМВР.

СЪДИЯ:

